

Szaloncukor, idő előtt

Aznap fagyos hangulat uralkodott a Pöttyös hajón. A legénység tagjai már jó ideje nem is szóltak egymáshoz. Csendben mászkáltak a fedélzeten, legfeljebb csak a tenyerüket tartották az orruk, szájuk elé, és nagyokat fújtak bele. Időnként furcsán grimaszoltak, csapkodták az oldalukat, de igazán az sem segített. A kötélzet keményre fagyott, mindenhol jégcsapok lógtak, ahogyan az lenni szokott, ha valaki a Jeges tengeren hajózik. Nem csoda hát, hogy a vastag kabátba, sapkába, sálba burkolózott matrózoknak nem akaródzott megmukkanni. Akkor javult kicsit a kedvük, mikor a jéghegyek között végre feltűnt az a sziget, ahova évente legalább egyszer ellátogatnak, hogy feltöltsék jéggel az éléskamra hűtőjét.

– Da bégre! Bár deljesen befagyodd a zorrom – örvendezett Tücsi, amikor Nyurga szárazföldet jelzett az árbockosárból.

Mihelyt kikötöttek, igyekeztek mielőbb munkához látni. Ilyenkor télen későn kel a Nap északon, és nagyon hamar be is esteledik. Persze az is fűtötte őket, hogy mielőbb indulhassanak vissza, dél felé. Magukhoz vették a szerzőszámokat, és irány a közeli tavacska, ahol csodás, kristálytisztá jégtömböket vágtak.

Igazából jól is esett a testmozgás, kimelegedtek végre az elgémberedett tagjaik. Akkor álltak csak meg, amikor Hordó kutya hangos csaholásba kezdett a havas dombtetőn. Már épp jól jött egy kis pihenő, szaladtak hát mind megnézni, vajon mit talált.

Tátva maradt a szájuk, amikor odaértek.

A túloldalon, a völgyben, kis tábortűz lobogott. Mellette egy megrakott rénszarvasszán, és egy piros takaróból eszkábált sátor. Nagy szakállú öregember bújt elő alóla, földig érő piros kabátban, és feléjük integetett. Nagy csúszkálással lejutottak hozzá, és az öreg bemutatkozott.

– Legyetek üdvözölve! Én Mikulás vagyok.

A kis csapat igencsak meglepődött, de Pöttyös Kapitány illendően fogadta az üdvözlést, és mindenkit egyenként bemutatott.

– Mi a Pöttyös Hajó legénysége vagyunk, és nagyon örülünk, hogy találkozhattunk veled, kedves Téalapó.

– Én is nagyon örülök, hogy erre jártatok! Nem is reméltem, hogy bárki emberfiával találkozom ezen a hideg, lakatlan vidéken. Sajnos Rudolf, a rénszarvasom nagyon megfázott, és nem tudtuk folytatni az utunkat. Ez a sziget volt a legközelebbi hely, ahol leszállhattunk a csillagjáró szánal.

Nem is tudom, mi lesz így, hiszen épp most van a legtöbb dolgunk. Még a végén ajándék nélkül maradnak a gyerekek! – kesergett a Téalapó, a sátorból pedig előbukkant Rudolf paradicsom piros orra, és hatalmas tüsszentéssel nyomatékosította a helyzet komolyságát.

– Itt csak az én gyógyteám segíthet! – nevetett fel Panka, merthogy igen mulatságos képe volt a tüsszögő rénszarvasnak.

– Na igen, de az a hajón van – tünődött el a kapitány, aztán hozzátette: – Mi volna, kedves Mikulás, ha velünk tartanál? Elvinnénk egy darabon, míg Rudolf meggyógyul.

– Igazán köszönöm, de Rudolf lábra sem tud állni – szabódott a Téalapó.

– Annyi baj legyen, viszem a hátamon – jelentette ki Melák.

– Jó, jó, de az ajándékok... – folytatta volna Mikulás, de Tücsi közbevágtott:

– Segítünk a csomagolásban! Papírhajtogatásban világbajnok vagyok! – rikkantotta büszkén, és nagyon fellelkesült az ötletétől, hogy a Téalapó ajándékai az ő csomagolásában kerülhetnek a gyerekek cipőibe.

– Hát nem is tudom, elfogadhatok-e én ennyi mindent... Bár az igaz, hogy jól jönne a segítség – szabadkozott tovább Mikulás, de érezhetően enyhülni kezdett az ellenállása.

– Ugyan, hát ki más érdemelne meg, ha nem az, aki ennyi embernek szerez boldogságot a világon!? – elégelte meg Pöttyös kapitány, és intett a többieknek. Melák óvatosan hátára vette Rudolfot, a többiek pedig nekirugaszkodtak a szánnak és szépen felhúzták a hajóra. Ott aztán Panka előkerítette varázslatos teakészletét, Nyurga befűtötte a tűzhelyet, Tücsi hozzálátott a csomagoláshoz, s amíg Pöttyös kapitány szóval tartotta a Téalapót, Melák gyorsan felhúzta a horgonyt, hogy késlekedés nélkül indulhassanak - végre dél felé!.

Ment minden, mint a karikacsapás. Tücsi tényleg úgy csomagolt, akár egy világbajnok, és mivel mindenki segített, végeztek is hamar. A különleges gyógyteától pedig a rénszarvas is gyorsan erőre kapott. Amikor már ahhoz is kedve kerekedett, hogy Hordóval kergetőzzön a fedélzeten, Mikulás elbúcsúzott a Pöttyös legénységtől, akik ezúttal kicsivel hamarabb kapták meg a szokásos szaloncukrokat. Rudolf tényleg kirobbanó erőben volt, a csillagjáró szán pillanatok alatt felemelkedett, és el is tűnt a láthatáron. A Pöttyös legénység szomorkásan, de boldogan integetett utána a hajókorlátnak dőlve. Míg nem hirtelen nagyon kiáltott Pöttyös kapitány:

– Hejj, valamiről nagyon megfeledkeztünk!

A többiek ijedten összenéztek, és lassan kezdett nekik is derengeni. Előbb sóhajtoztak párat, majd szó nélkül felvették ismét a nagykabátot, sapkát, sálát, és újra észak felé fordították a hajót. Nagy örömeikben ugyanis, hogy a Téalapónak segíthetnek, egy gramm jeget sem hoztak magukkal.

VÉGE